

Čís. 1652.

Nalézacímu soudu, sprostujícímu obžalovanou z obžaloby pro § 144 tr. zák., jest se zabývatí otázkou, zda se obžalovaná neprovinila s hlediska zločinu nedokonaného svádění dle §u 9 tr. zák., jsou-li v obžalobě obsažena tvrzení, k činu tomu poukazující, byť i obžaloba na tento trestný čin výslovně nezněla.

(Rozh. ze dne 31. května 1924, Zm I 214/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 31. ledna 1924, jímž byla obžalovaná Marie K-ová sprostěna podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin §u 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost veřejného obžalobce právem vytýká rozsudku zmatečnost podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Soud zjistil, že se obžalovaná asi v polovici října 1922 cítila těhotnou, ježto po 2 měsíce neměla měsíčeků a dostavily se u ní známky těhotenství, totiž zvracení po jídle asi po třikrát až čtyřikrát, a že šla proto k porodní babičce, »aby jí pomohla od tohoto neštěstí.« Dále zjistil nalézací soud, že porodní babička prohlásila obžalované, že jest těhotnou, a že soudní lékaři, ač neshledali objektivního podkladu pro těhotenství obžalované, nevyloučili, že v říjnu 1922 přece jen těhotnou byla. Konečně zjistil soud, že vzhledem k lékařskému posudku nelze souditi, že byl u obžalované předsevzat trestný zákrok proti klíčícímu životu, ba že jest to dokonce pravděpodobno. Na tomto skutkovém podkladě osvobodil soud obžalovanou od obžaloby, prohlásiv, že, ač proti obžalované zdají se mluvit její vlastní údaje, kteréž soud považuje za subjektivně pravdivé, jsou přece skutečností, kteréž obžalovaná uvádí, zejména ve spojení s lékařským posudkem, úplně způsobilými, by od ní odvrátily podezření z trestného činu, protože prý proti ní mluví její údaj (domněnka), že se cítila těhotnou, že se u ní potom dostavily známky těhotenství a že jí také porodní babička řekla, že jest těhotnou. Vývody tyto jsou nejasnými. Rozsudek ovšem dále uvádí, že není prokázán trestný zákrok proti plodu obžalované, avšak z toho nelze seznati, zdali soud nalézací neshledal u obžalované viny jen z tohoto důvodu, či také z toho důvodu, že nenašel přesvědčení, že vůbec byla těhotnou. Tato nejasnost není odstraněna také tím, že rozsudek zabývá se i otázkou, zdali v jednání obžalované není po případě spatřovati skutkovou podstatu nedokonaného svádění porodní babičky ku spoluvinně na vyhnání vlastního plodu podle §u 9 tr. zák., ježto řeší ji záporně jen vývodem, že soud nalézací prý neměl popudu, by shledal obžalovanou vinnou v tomto směru pouze na základě jejích vlastních údajů, to prý tím méně, ana obžaloba pro takový trestný skutek nebyla ani vznesena ani rozšířena ani vyhrazena.

Vždyť ani z tohoto vývodu nelze seznati, zdali soud nalézací považoval za zjištěno, že obžalovaná byla těhotnou či nikoliv. Tato nejasnost týkala se skutkové okolnosti každým způsobem rozhodné. Neboť, bylo-li by zjištěno, že obžalovaná v době, kdy, citíc se těhotnou, vyžádala si zákroku porodní babičky za účelem vyhnání svého plodu, byla skutečně těhotnou, okolnost, že k zákroku nedošlo, vyloučila by pouze vinu obžalované ve směru zločinu podle §u 144 tr. zák., nikoli však také i ve směru nedokonaného svádění ku spoluvině na tomto zločinu, kteréž by po případě mohlo býti shledáváno v tom, že obžalovaná, jsouc těhotna a jsouc si toho také vědoma, hleděla svést, byť i bez výsledku, porodní babičku k tomu, by nedovoleným zákrokem pomohla jí ku vyhnání plodu. Otázkou takového zavinění obžalované bylo se nalézacímu soudu zabývati, i když právem vyloučil nedovolený zákrok, směřující ku vyhnání plodu. Povinnosti této nebyl soud nalézací zbaven tím, že obžaloba na takový delikt nezněla a nebyla na něj rozšířena. Předmětem obžaloby jest vždy určitý konkrétní čin a nikoliv jeho právní kvalifikace. V obžalobě byl čin, kterýž by po případě bylo posuzovati podle §u 262 tr. ř. také s hlediska nedokonaného svádění podle §u 9 tr. zák. zajisté obsažen tvrzením, že obžalovaná byla těhotnou, věděla o tom, a že za účelem odstranění těhotenství obrátila se na porodní babičku se žádostí, by jí od toho pomohla. K tomuto posouzení bylo nezbytně zapotřebí naprosto jasného výroku o hořejší skutečnosti, kteréžto, jak již dovozeno, rozsudek postrádá a jest tudíž stížen zmatečností, zřejmým poukazem uplatněnou.

Čís. 1653.

Kvalifikace zločinu krádeže podle §u 174 I a) tr. zák. vyčerpává se již pouhou skutečností, že zloděj, třebaže nástroje nepoužil, jest opatřen puškou neb jiným nebezpečným nástrojem.

Použije-li na útěku zbraně, by zastrašil své stíhatele, nastává reálný souběh se zločinem vydírání (§ 98 b) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 2. června 1924, Kr II 55/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 25. října 1922, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané a zločinem spoluviny na krádeži podle §§ů 8 (5) tr. zák. a §§ů 171, 173, 174 I. a), 174 II. a), c), 179 tr. zák., zločinem spoluviny na zločinu veřejného násilí podle §§ů 5, 98 písm. b) tr. zák., jakož i přestupky podle §§ů 32, 36 zbroj. patentu a §u 1 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zákonné provedení hmotněprávních zmatků, a to zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. lze ve vývodech stížnosti spatřovati jen, pokud dovozuje, že nalézací soud přičítá stěžovateli kromě zločinu krádeže podle §u 174